

POSTANOWIENIE

27 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 27 listopada 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa M.S.

przeciwko K.S.

o ustanowienie rozdzielnosci majątkowej,

na skutek skargi kasacyjnej K.S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z 11 stycznia 2023 r., VI Ca 777/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od K.S. na rzecz M.S. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

[J.T.]

UZASADNIENIE

Pozwana K.S. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie, którym oddalono apelację skarżącej w sprawie z powództwa M.S. o ustanowienie rozdzielnosci majątkowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała oczywistą zasadność skargi wywodzoną „z oczywistego naruszenia przepisów prawa materialnego określonych w art. 5 k.c. w zw. z art. art. 52 § 1

k.r.o. oraz art. 52 § 1 i 2 k.r.o.". W krótkim wywodzie skarżąca stwierdziła przy tym, że „aby dokonać prawidłowej subsumpcji prawnej, a zatem podjąć decyzję o zastosowaniu, bądź niezastosowaniu danych przepisów do warunków określonej sprawy, należy przede wszystkim ustalić wyczerpująco i jednoznacznie stan faktyczny danej sprawy”, toteż w niniejszej sprawie „Sąd winien zbadać, czy istnieją ważne powody dla ustanowienia rozdzielności majątkowej oraz czy żądanie powoda nie jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego”.

Skarżąca przywołała wyrażone w orzecznictwie stanowisko, że zastosowanie „przepisów prawa materialnego do niedostatecznie ustalonego stanu faktycznego oznacza wadliwą subsumpcję tego stanu do zawartych w nich norm prawnych, a brak stosownych ustaleń uzasadnia zarzut kasacyjny naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwe jego zastosowanie”. Zdaniem skarżącej taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, gdyż „Sądy obu instancji w oparciu o zeznania powoda, które w żaden sposób nie zostały udowodnione, uznały, że spór pomiędzy małżonkami nie służy dalszemu utrzymywaniu wspólności ustawowej, podczas gdy w rzeczywistości rozdzielność majątkowa służy wyłącznie stronie silniejszej ekonomicznie, a co za tym idzie żądanie powoda było sprzeczne z art. 5 k.c.” (s. 2-3 skargi). Przedstawiona argumentacja wyczerpywała uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (zob. postanowienie SN z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności

skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Stanowisko skarżącej nie przekonuje o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Na wstępie należy zauważyć, że pozwana w istocie nie zakwestionowała bezpośrednio samego niezastosowania w sprawie art. 5 k.c. (także w związku z art. 52 § 1 i 2 k.r.o.) i nieuznania żądania ustanowienia rozdzielności majątkowej za nadużycie prawa podmiotowego. Rzeczywiste zastrzeżenia skarżącej tyczą się etapu postępowania dowodowego, w tym oceny dowodów, a w konsekwencji ustaleń w przedmiocie natury i źródła konfliktu majątkowego małżonków. Tymczasem z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. wynika, że kwestie ustaleń faktycznych i oceny dowodów sądu drugiej instancji nie mogą być przedmiotem zarzutów kasacyjnych, a ustalony przez ten sąd stan faktyczny jest wiążący dla Sądu Najwyższego.

Przywołana argumentacja nie świadczyła zatem o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, gdyż skarżąca w istocie nie przedstawiła racji na rzecz rażąco wadliwego rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd drugiej instancji. Mowa tu zarówno o kierunku oceny wyznaczonym zarzutami kasacyjnymi naruszenia art. 5 k.c. oraz art. 52 § 1 i 2 k.c. (gdyż nie sformułowano żadnych argumentów poświęconych temu wątkowi), jak i o podniesionych wyżej kwestiach dowodowych, które z powodu wskazanych uprzednio ograniczeń kognicji Sądu Najwyższego nie są brane pod uwagę na etapie merytorycznego rozpoznania skargi. Wywody obejmujące treści wymykające się kontroli na etapie postępowania kasacyjnego nie mogą bowiem świadczyć o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ich wysokość ustalając na podstawie § 4 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4

pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.
w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak
w sentencji postanowienia.

[J.T.]

r.g.